

με νὰ συνέλθω, νὰ σταθῶ ἐκ νέου 'στὰ πό-
διά μου' γέμισε τὸ στομάχι μου ἀπὸ ζω-
μούς, ἀπὸ πλακοῦντας, ἀπὸ ὀρνίθια, ρίψε
μέσα μου, ὡς νὰ ἤμουν τὸ περίφημον σακ-
κί σου. Ἀπόδωσε τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν
μου, τοὺς μυῶνας τῶν ποδῶν μου, πρέπει
νὰ ικανοποιήσω τὴν τιμὴν μου, διότι ἡ-
τιμάσθην καὶ ἂν ὁ αὐθέντης μου μὲ ἀ-
παρῆται· ἕνας μαθητὴς μὲ κατέβαλεν!

Καὶ εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους ὁ Λαγ-
κομπέρζ ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ τοῦ μόνου ὀ-
φθαλμοῦ του ρεῖθρον πικρῶν δακρύων.

— Γρήγορα! φέρετ' ἕνα ἄλλον ζωμόν!
ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· διὰ νὰ κλαίῃ ὁ Λαγ-
κομπέρζ θὰ εἴπῃ πῶς ὁ χαρακτήρ του πολὺ
ἐμαλάκωσεν...

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη κομισθέν-
των τῶν ἐν βίᾳ δέκα ταῦτοχρόνως λοπα-
δίων πλήρων ζωμοῦ. Ὁ σκελετώδης ἀνὴρ
ἔπιεν, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε
μετὰ κοχλαζούσης ὀργῆς:

— Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἡμπορῶ νὰ
περιπατῶ. Τώρα εἰμαι ἀδύνατος, ἀλλὰ
τότε θὰ περιπατῶ καλλίτερα σὺ ἔχεις
χρήματα, θὰ μοῦ δώσης; θ' ἀγοράσω ἕνα
ἵππον, δέκα ἵππους, τριάντα, ἐν ἀνάγκῃ...

— Αἱ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ πτοηθεὶς διὰ τὸ
βαλάντιόν του· πρόσεχε καὶ εἰς τὴν ἀνάρ-
ρωσίν σου!

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἔχει ἕνα ἄκρον,
θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Πρόσεχε! ὁ κόσμος ἔχει δύο ἄκρα.

— Θὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὰ δύο. Θὰ ὑ-
πάγω εἰς τὴν κόλασιν, ἕως νὰ ἐπανεύρω
ἐκεῖνον τὸν ἄχρετον...

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Δεβῶτ.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ἂν σοῦ εἰπῶ, δὲν
θὰ καταλάβεις τίποτε· δὲν τὸν γνωρίζεις.
Μάθε μόνον ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁποῦ μοῦ ἔ-
καμε τοῦτο.

Καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Δεβῶτ τὴν ἐ-
ρυθρὰν ἀκόμη ὁπὴν τῆς πληγῆς, ἣν ἡ φύ-
σις εἶχε μόλις ἐπουλώσει, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ὀστέωδους στήθους του.

— Δι' ἕνα μαθητὴν, τὸ κύπνημα εἶνε
ἐξαίρετον, εἶπεν ὁ Δεβῶτ· τί θὰ σοῦ συν-
έβαινεν ἂν εἶχες νὰ κάμης μ' ἕνα δάσκα-
λον!

— Ἀχρεῖ Βελαίρ! ἐγρύλλισεν ὁ Λαγ-
κομπέρζ.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον του:

— Ὁ ἄχρετος, εἶπε, ποτὲ δὲν ἔμαθε
πῶς ν' ἀποκρούῃ μίαν τετάρτην καὶ ν' ἀν-
τιξίφει.

— Τὰ μαθήματά σου λοιπὸν δὲν ἦσαν
καλά;

— Ἦσαν καὶ πάρα πολὺ καλὰ διὰ τὸν
σκοπὸν ὁποῦ εἶχεν· ἐκεῖνος ὁποῦ ᾔθελε
νὰ φονεύσῃ δὲν ἤξευρε τόσα ὅς αὐτός.

— Ἀ! ἤθελε νὰ φονεύσῃ κανένα;

— Ναί, τὸν μνηστῆρα τῆς ἐρωμένης
του.

— Ἐξαίρετα! ἀλλὰ τότε τρέχει μεγά-
λον κίνδυνον αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ μνηστῆρ,
ἀνέκραξε γελῶν ὁ μνηστῆρ· ἂν ὁ μαθη-
τὴς σου τοῦ κάμη καμμίαν τρύπαν εἰς τὴν
κοιλίαν ὅπως σοῦ ἔκαμε καὶ ἐσέ, τότε πά-
γει 'στὰ χαμένα ὁ γάμος· πρέπει ν' ἀκρι-

βοπληρώσῃς δι' αὐτὰ τὰ μαθήματα, φίλ-
τατε Λαγκομπέρζ.

— Θὰ τὰ πληρώσῃ.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς συνδιαλέξεως
εὐρίσκοντο, ὅτε ὁ ἐπὶ τῆς σκοπίας τοῦ
πύργου φρουρῶν ἀφῆκεν ὄξυν συριγμόν.

— Ἴδου ἡ Βιολέττα! ἀνέκραξεν ὁ Δε-
βῶτ.

— Ποία εἶνε αὕτη ἡ Βιολέττα; ἠρώ-
τησεν ὁ Λαγκομπέρζ, ὅστις ἀνεσκήρτησεν
ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Εἶνε ἡ σύζυγός μου.

Ἡ σύζυγός σου λέγεται Βιολέττα;

— Ναί.

— Μήπως κατὰ τύχην ἐκατοικοῦσεν
εἰς Παρίσιους;

— Ναί.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηροπωλείων;

— Ναί· μήπως τὴν γνωρίζεις;

— Ὦ!

Ὁ Δεβῶτ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς γεφύρας
διὰ ν' ἀποστείλῃ συνοδίαν πρὸς τὴν σύζυ-
γόν του. Ὁ ἐπιστάτης τὸν ἀναίχέτισεν.

— Δὲν εἶνε ἡ κυρία Δεβῶτ ὁποῦ ἔρχε-
ται, εἶπεν, εἶνε ἕνα σύνταγμα ἱππικοῦ.

— Τί ἀτυχία! εἶπεν ὁ Δεβῶτ.

— Τόσον μεγαλειτέρα ἀτυχία, προσέ-
θηκεν ὁ ἐπιστάτης, ὅσον ὁποῦ τὸ γεῦμα
εἶνε ἑτοιμον καὶ ὁ σκοπὸς ἀναγγέλλει ὅτι
εὐρίσκονται εἰς τὸν δρόμον οἱ συνδαιτυ-
μόνες σας.

— Ἡμποροῦμεν νὰ φυλάξωμεν τὰ φα-
γητὰ ζεστά ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ κυρία. Ἀλλ'
ἄς ἔλθῃ τέλος πάντων, Θεέ μου! ἄς
ἔλθῃ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡκούσθη
ἦχος σαλπίγγων, τριάκοντα δὲ περίπου
ἱππεῖς εἰσῆλθον καλπάζοντες εἰς τὸ χω-
ρίον, ἐκδηλοῦντες διὰ κραυγῶν καὶ ἡχη-
ρῶν γελῶτων τὸν θαυμασμόν, εἰς ὃν ἐκί-
νει αὐτοὺς ἡ διὰ τῶν μυκτῆρων των εἰς-
δύουσα κνίσσα τῶν φαγητῶν. Ἀληθῶς
εἶπεν ὅλον τὸ χωρίον εὐωδιάζεν ἐκ τῆς
ὀσμῆς τῶν ὀπτῶν κρεάτων καὶ τοῦ ἀρώ-
ματος τῶν καρυκευμάτων. Εἰς σηματοφό-
ρος μετὰ τινων ἱππέων ἔφθασε κατόπιν
καὶ βλέπων τοὺς σαλπικτὰς κεχηρότας
πρὸ τῆς γαστρονομικῆς προπαρασκευῆς,
διέταξε τοὺς ἄνδρας του νὰ σταματήσωσιν.

Ἦσαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ οἱ σαλ-
πιγκταὶ τῶν ἐρίππων σωματοφυλάκων,
ὧν ὁκτὼ ἴλαι, ἐν πυκνῇ φάλαγγι, ἤρχοντο
διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Βαλενσιέννης, συνοδεύου-
σαι ἄμαξαν ἐπιμελῶς κεκλεισμένην καὶ
συρομένην ὑπὸ ἑξ ἵππων. Ἐν ριπῇ ὀφθαλ-
μοῦ τὸ Οὐδάρδ κατεκλύσθη. Στίφος νεα-
ρῶν ἀξιωματικῶν ἔδραμεν εἰς τὰς οἰκίας,
ὡς μέλισσαι εἰς τὴν κυψέλην· πλείονες
τῶν τριάκοντα εἰσώρμησαν εἰς τὸν πύ-
ργον, ὅπου συνήντησαν τὸν Δεβῶτ ὁπο-
σοῦν τεταραγμένον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶσων ἐνό-
πλων ἀνδρῶν.

Οἱ σωματοφύλακες, διοικούμενοι παρ'
ἐνὸς ἀντιστρατήγου, ἦσαν ἐν τῶν ἐκλεκτῶν
στρατιωτικῶν σωμάτων, ἀποτελούμενον ἐξ
εὐπατριδῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν καθαρῶτά-
την γαλλικὴν καὶ σκωτικὴν εὐγένειαν.
Ἀλλ' οἱ εὐπατρίδαι πάσης χώρας πεινώ-
σιν ὅταν διανύσωσιν ἑφίπποι δέκα ὥρων

διάστημα, οἱ δὲ σωματοφύλακες εἶχον
διανύσει διάστημα δώδεκα ὥρων, χωρὶς νὰ
γευματίσωσιν.

Εὐσωμὸς τις ταγματάρχης, ἀφοῦ ἔλαβε
διαταγὰς ἀπὸ τοῦ ἄτομον, τὸ ὁποῖον δὲν
ἐφάνετο, τόσον ἦτο βεβουθισμένον ἐντὸς
τῆς ἀμαξῆς, ἣν προανεφέραμεν, εἰσῆλθεν
εἰς τὸν πύργον καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν Δεβῶτ, ὅστις ἐχαιρέτιζεν αὐτὸν εὐσε-
βάστως:

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ὁ κύριος δοῦξ τῆς
Βανδῶμης, παρ' οὗ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ
διοικώμεθα, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εὐχαρι-
στήσω διὰ τὴν φιλόφροναν πρόνοιάν σας.

— Πῶς! ὁ κύριος δοῦξ τῆς Βανδῶμης
εἶνε ἐκεῖ μέσα;... ἐψιθύρυσεν ὁ Δεβῶτ.

— Αὐτὸς μάλιστα, κύριε, ἐπιθυμεῖ δὲ
νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ προετοιμάσετε
τὸ τραπέζι ἐντὸς τοῦ οἴκου σας.

— Νὰ προετοιμάσω τὸ τραπέζι;...
εἶπεν ὁ Δεβῶτ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

— Μάλιστα· ὁ κύριος δοῦξ θὰ γευμα-
τίσῃ ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς του· οἱ ὑπηρέται
του θὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον
προσδιορίζετε δι' αὐτόν, ὁμοῦ μὲ μερικὰ
φαγητὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέξουν. Οἱ κύριοι
ἀξιωματικοὶ θὰ φάγουν ὄρθιοι, στρατιω-
τικῷ τῷ τρόπῳ, τὸ ἐξαίρετον γεῦμα, τὸ
ὁποῖον εἴχετε τὴν εὐγένειαν νὰ προετοι-
μάσετε, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν μυρωδιὰν ἡ-
σθάνομεθα μίαν λεύγαν μακράν. Ἐντὸς
ἡμισείας ὥρας θὰ τελειώσωμεν· δὲν ἡμ-
ποροῦμεν νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι,
διότι ἡ πορεία μας εἶνε κατεπεύγουσα.
Εἶνε φανερόν, κύριε, ὅτι ἔχετε γνῶσιν τῶν
μυστικῶν τοῦ Κράτους, διότι ἐγνωρίζετε
τὴν διάβασίν μας ἀπὸ τὸ Οὐδάρδ, ἐνῶ ἡ-
μεῖς τὴν πρωίαν δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν κα-
θόλου. Λοιπὸν σᾶς εὐχαριστοῦμεν τὰ μέ-
γιστα, κύριε· ἂν θέλετε νὰ πῶμεν μαζὶ
ἕνα κρασί, θὰ μᾶς κάμετε πολλὴν τιμὴν
καὶ εὐχαρίστησιν.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀδιάφορο ὅμως, ἐπανέλαβεν ὁ θυ-
ρωρς. Ἄκουσώ νὰ λὲν 'γιά τέτοιο πρό-
σωπο, θὰ κάνετε καλὰ, κύριε, νὰ μοῦ δώ-
σετε τὴν διεύθυνσίν σας· σὲ εὐχαριστῶ
πολὺ ἂν 'μπορέσω νὰ σᾶς δώσω πληροφο-
ρίας. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ πάλι ἔχετε ἀ-
νάγκην νὰ μάθετε τίποτε γιὰ τὴν γειτο-
νιά μας, δὲν 'μπορεῖτε νὰ 'βρῆτε πειὸ κα-
τάλληλον. Ξεῦρω ὅλον τὸν κόσμον.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ξαναπεράσω, ἀφοῦ
λάβω πληροφορίας γι' αὐτὴν τὴν κυρίαν
Σερζάν. Σήμερα τὸ καθαυτὸ δὲν ἐζητοῦσα
αὐτήν. Ἦθελαν νὰ μάθω ποῦ κάθεται μιὰ
καλὴ γυναῖκα, ὁδὸς Καρδινέ... ἀλλὰ δὲν
ἔξερω τὸν ἀριθμό.

— Χοῦρμ! Καὶ νὰ 'δῃς ποῦ εἶνε με-
γάλη ἡ ὁδὸς Καρδινέ.

Καὶ ἡ οὐτε τὸν ὄνομα τῆς ἑξέρω οὐτε τὸν ἀριθμὸν ποῦ καθέται. Ἐξέρω μόνον πῶς εἶνε θυρωρὸς καὶ μάμμη ἐνὸς παιδιοῦ ἕως δώδεκα χρόνων, ποῦ εἶνε εἰς ἓνα Τραπεζίτη καὶ τὸ λένε Γῶγο.

— Γῶγο! τὸν ἑξέρω τὸν τσακπίραρο. Εἶνε ἔξυπνος ὅσον καμπούρης μὰ ἀγαπᾷ πολὺ νὰ τριγυρνᾷ στοὺς δρόμους καὶ ἔχει κᾶτι φερσίματα ποῦ δὲν μοῦ πολυἀρέσουν. Δὲν θὰ παραξενευτῶ ἂν τὸ δῶ νὰ τελειώσῃ κακᾶ. Ὁ Γῶγος εἶνε τὸ ἑγγονάκι τῆς κυρᾶ Πιριᾶκ ποῦ εἶνε θυρωρὸς στὸ 159 δὲν εἶνε μακρυὰ τὸ σπίτι. Θὰ στρῆψτε δεξιὰ τὴν γωνιά, τὸ μπουλδάρ Μαζέριμπ, κ' ἔπειτα θὰ γυρίστε ἀριστερά.

— Ἀφοῦ μοῦ ἔπατε τὸν ἀριθμὸν εἶνε εὐκολο. Μὰ τί εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ κυρᾶ Πιριᾶκ.

— Θυρωρὸς.

— Ναί, μὰ ἔχει καλὴ φήμη; Κᾶποιος μοῦ τὴν ἐσύστησε καὶ ἤθελα νὰ λάβω πληροφορίας πρὶν....

— ὦ! ἔννοια σας, μ'πορεῖτε νὰ χέτε ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἡ κυρᾶ Πιριᾶκ εἶνε κατὰ πῶς πρέπει, ἄξια γυναῖκα. Ἐγνώρισα τὸ γυῖό της ποῦ ἔκανε στοὺς Ζουάβους πρὶν νὰ πάῃ στὴν Τράπεζα ἄνθρωπος ἄξιος. Μὰ καὶ ἡ γρηὶὰ δὲν πᾶει πίσω. Δουλεῖ ὅσον σκυλὶ στὴν ἡλικία ποῦ εἶνε, γιὰ νὰ μαζεύῃ χρήματα γι' αὐτὸν τὸν δαίμονα τὸν Γῶγο. Καὶ σπλαγγινική! Δὲν εἶνε πλούσια, μὰ καθε μῆρα δίνει στοὺς φτωχοὺς. Μὰ εἶνε ὅμως καὶ περήφανη ὅσον πριγκίπισσα.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ὁ Μαζέριμπ.

— Ναί, δὲν μιλεῖ καὶν μὲ τοὺς γειτόνους, καὶ βλέπω μένει μὲς τῆς μαγειρίσσης! Διὰ βολὴ! καθέννας τὸ καταλαβαίνει. Ἦτανε, φαίνεται, πλούσια κ' αὐτὴ στὸν καιρὸ της. Ὁ ἄνδρας της τῆς τάφαγε ὅλα. Καὶ μεταξὺ μας τώρα, κύριε, ἂν θέλετε νὰ τῆς προσφέρετε θέσι σὲ σπίτι δὲν θὰ δεχθῇ.

— Καὶ ὅμως εἶνε θυρωρὸς.

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Ὁ θυρωρὸς δὲν εἶνε ὑπηρέτης, εἶπε λαμβάνων ὕψος προσβληθείσης ἀξιοπροσέας, προξενήσαν εἰς τὸν Μαζέριμπ μειδίαμα.

— Ἀλήθεια δὲν τὸ σκέφθηκα. Ἐπειτα δὲν πρόκειται νὰ τῆς δώσω θέσιν. Ἐρχομαι νὰ δῶ τὴν κυρᾶ Πιριᾶκ καὶ νὰ μιλήσω γιὰ τὸν ἑγγονό της.

— Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ, γιὰ τὸν ἀγαπᾷ ὅσον τὰ μάτια της. Θέλετε, κύριε, νὰ σὰς συνοδεύσω ἴσα μὲ τὴν ὁδὸ Καρδινέ;

— Ὁχι, δὲν πειράζει. Εὐχαριστῶ πολὺ. Φεύγω γιὰ τὴν ἀργησα θὰ ξαναἰδοῦμαι ὅμως, ἐλπίζω.

— Θὰ μὲ βρῆτε, κύριε, πάντα στὴ θέσι μου, καὶ μέινετε ἥσυχος, γιὰ τὴν ζήτησιν πληροφορίας γιὰ τὴν κυρᾶν Σερζάν.

Ὁ Μαζέριμπ ἦν ἡδὴ μακρὰν. Ἐπεθύμει νὰ σκεφθῇ κατὰ μόνος διὰ τὰς πληροφορίας, ἃς πρὸ μικροῦ ἔλαβεν. Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ κυρία τοῦ σκεῖν τὸν ἐπεριέπαιζε, πληροφορήσασα αὐτὸν ὅτι κατῴκει τὸ περικαλλὲς μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροά,

ἠγνόνει ὅμως καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ τοιοῦτου μυστηρίου.

Ἡρώτα δ' ἐαυτὸν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ, ἅμα τῇ λήξει τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, νὰ κυπήσῃ θύραν τόσῳ καλῶς φυλακισμένην ὑπὸ αἰνιγματώδους προσώπου.

— Ὅσο σκέπτομαι, τόσῳ χάνομαι εἰς τὸν λαβύρινθον, ἔλεγεν.

Ἡ μελαγχροινὴ μοῦ τὴν ἔφτεισε καλᾶ! Ἐκλακώταξε τὴν καρδίαν μου τὴν τσέπην μου; οὐτε τὸ ἓνα οὐτε τὸ ἄλλο, ἀφοῦ μ' ἄφησεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως.

Γιὰ τὴν ὅμως μ' ἔφερε ἐμπρὸς σ' ἐπὶ σπίτι ποῦ δὲν εἶνε δικό της, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζουν σ' αὐτὴ τὴν γειτονιά; Καὶ ὅμως ἐμπήκα μέσα, εἶχε τὸ κλειδί. ὅτι καὶ ἂν λείει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τῆς κόκκιναις μουστάκας θὰ ἔξερε τί εἶνε ἡ κυρία Σερζάν.

Ἐφῆρθηκα ἄσχημα ποῦ δὲν ἐπέμεινα περισσότερον. Ἰσως ὅμως ἦτανε καλλίτερα νὰ περιμένω τὴν προθεσμίαν ποῦ μοῦ δῶκε. θὰ ἔχει σπουδαίους λόγους γιὰ νὰ μὴ μ'πορεῖ νὰ μὲ δεχθῇ πρὶν περάσουν δεκαπέντε μέρας. Κανεὶς σύζυγος, βέβαια. Κανεὶς σύζυγος ποῦ τὴν ἐπαγρυπνεῖ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ τὴν γρηγορά.

Θὰ κατέστρεψα τὴν ὑπόθεσιν μὲ τὴν σημερινή μου ἀνοησίαν. Καὶ ποῖος ἔξερε ἂν δὲν ἦτανε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα; Πόσον γελοῖος θὰ τῆς φάνηκα ἂν μὲ εἶδε.

Μὰ δὲν βαρύνεσαι, γιὰ τόσῳ μικρὸ πρᾶγμα. Θὰ ξανάλλω. Καὶ ὡς τότες θὰ παρακαλέσω τὸν φίλον μου Γῶγο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Θὰ τὸν παρακαλέσω μάλιστα νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐδῶ στὸ σπίτι, τῆς ὥρας ποῦ δὲν ἔχει δουλειά, καὶ εἶνε πολλὰς, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ θυρωρὸς.

Ταῦτα σκεπτόμενος ὁ Μαζέριμπ ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, καὶ ἐπρόσχε νὰ εὐρῇ τὸν ἀριθμὸν δν ἐζήτει.

Τὸν εὗρεν εὐκόλως, διότι ἦτο πλησίον τοῦ μπουλδάρ Μαζέριμπ. Ἦτο παλαιὰ οἰκία, κατοικουμένη ὁλόκληρη ἀπὸ ἐργάτας, μὲ μίαν μόνην ἐλεεινὴν εἴσοδον.

— Ἄν ἡ κόμησσα Γιάττα, ἔρχεται κάποτε νὰ βλέπῃ τοὺς προστατευομένους της, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ ἀνέσιος τοῦ κυρίου Δορζέρ, βέβαια θὰ εἶνε πολὺ ἀλλόκοτη γυναῖκα. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ποτὲ δὲν ἐπάτησεν ἐδῶ τὸ πόδι της.

Τὸ θυρωρεῖον εἰς τοιοῦτον οἶκημα εἶνε βεβαίως φωλεὰ κυνῶν.

Εἰσῆλθεν ὅμως καὶ ἐβάδισε θαρραλέως πρὸς σκοτεινὸν τινὰ διαδρόμον, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἀνέδιδον ὕγρασιαν.

Εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τῆς εἰσόδου εὗρε θύραν ὑαλοφράκτον, τὴν ὁποίαν ἐκύπησεν.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη. ἠκούσθησαν ὅμως φωναὶ καὶ μετακινήσεις. Ὁ θόρυβος σχεδὸν ἀμέσως ἔπαυσε, καὶ κεφαλὴ γυναικὸς ἐπεφάνη ὀπισθεν τῆς ὑαλοφράκτου θύρας.

Ὁ Μαζέριμπ δὲν ἐπεθύμει νὰ συνδιαλεχθῇ ὀπισθεν ἐμποδίου καὶ ἔστρεψε τὸ κομβίον τῆς θύρας ἵνα εἰσέλθῃ.

— Τί ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ θεθεῖσα πρὸ αὐτοῦ ὅπως τῷ φράξῃ τὴν εἴσοδον.

— Ἦθελα νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρία Πιριᾶκ.

— Εἰμ' ἐγώ, κύριε. Ἐρχεσθε βέβαια ἀπὸ μέρος τοῦ κυρίου Βερμέλ διὰ μερικὰ ἀνθη, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη νὰ τοῦ στείλῃ σήμερον τὸ πρωί.

— Ὁχι, κυρία, δὲν γνωρίζω τὸν κύριον Βερμέλ.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, πρὸς τίνα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

Ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι καὶ ἡ ὁμιλία τῆς ἐξέπληξαν τὸν Μαζέριμπ, ἀναγκασθέντα νὰ τὴν ἐξετάζῃ περιέργως.

Ἦτο γυνὴ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μικρὰ κεκυρῖα ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ διατηροῦσα τὴν νεότητά εἰς τὰ χαρακτηριστικά της. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λευκὴν κόμην της. Εἶχε ζωηροὺς ὀφθαλμούς, χρῶμα ἐλαφρῶς ζωηρόν, καὶ εὐκόλως ἐμάντευε τις ὅτι ἦτο ἄλλοτε ὥραία.

Ἀπλούστατα, ἀλλὰ καθαρῶτα ἐνδεδυμένη, οὐδέποτε ἤθελέ τις τὴν ἐκλάβει ὡς θυρωρὸν.

— Εἰμὶ ὁ ἀνέσιος τοῦ κυρίου Δορζέρ, Τραπεζίτου, ὁδὸς Σουρέζινης, ἀπεκρίθη ὁ Μαζέριμπ, ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενος.

Ἡ κυρία Πιριᾶκ ἐφάνη ἐκπληκτομένη καὶ μικρὸν ἀμηχανοῦσα καὶ αὐτὴ. Ἐπεστράφη, πιθανῶς ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι τὸ θυρωρεῖόν της ἦν κατὰλληλον ἵνα δεχθῇ ἐπισκέπτῃν διακεκριμένον καὶ μετὰ μικρὸν συνελθοῦσα εἰς ἐαυτὴν εἶπεν ἀπλῶς.

— Περάσετε, κύριε, μέσα. Μὲ συγχωρεῖτε δὲ ὅτι σὰς δέχομαι εἰς τὸ πτωχικὸν αὐτὸ μέρος.

Τοῦ Μαζέριμπ ἐπετάθη ἡ ἐκπληξίς ἅμα εἶδε τὸ δωμάτιον, εὐρύχωρον καὶ φωτεινόν, ἐπιπλωμένον μετὰ τινος μεγαλοπρεπείας.

Ἦτο κλίνη μετ' ἐπιστεγάσματος, ἡμικυκλοειδοῦς, ἀνακλιντήρες βελούδινοι καὶ ὠρολόγιον ρυθμοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ' ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Ὅπισθεν παραπετάσματος εὐρίσκετο θύρα ὀδηγοῦσα πρὸς ἄλλο δωμάτιον. Καὶ ὅμως ἡ κυρία Πιριᾶκ εἰργάζετο, διότι ἐπὶ τῆς τραπέζης της, ἦσαν ἐξηπλωμένα παντοῖα εἶδη χρήσιμα πρὸς κατασκευὴν τεχνικῶν ἀνθῶν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ σωρὸς ρόδων, ἐτοιμῶν διὰ τὸν ἔμπορον, οὗτινος τὰς παραγγελίας ἐξετέλει ἡ κυρία Πιριᾶκ.

— Καθήσαστε, κύριε, εἶπεν ἡ χήρα προσφέρουσα κάθισμα, ὃ ἑγγονός μου μοῦ ἔχει πῇ πολλὰ γιὰ σὰς, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Ἀκριβῶς γιὰ αὐτὸ τὸ παιδί ἤθελα νὰ σὰς ὁμιλήσω, ἀπεκρίθη ὁ Μαζέριμπ ἀφοῦ ἐκάθησεν. Ὁ Γῶγος βέβαια θὰ σὰς εἶπεν ὅτι προχθὲς τὸ βράδυ, μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐκδούλευσιν.

— Ὁχι, κύριε, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

— Πῶς! δὲν σὰς εἶπεν ὅτι μ' ἐβοήθησε νὰ διαφύγω μερικὸς κακοποιός, οἱ ὁποῖοι μὲ ἠκολούθουν; ἤξευρα πῶς εἶνε πολὺ ἔξυπνος, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσῳ μυστικός.

Ἡ κυρία Πιριάκ εἰσάγα. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ὁ πρὸς τὸν ἔκγονόν της ἔπαίνοσ οὗτος τὴν εὗρισκε ψυχρὰν.

— Ὅπως δὴποτε, κυρία, εἰμαι ὑποχρεωμένος εἰς αὐτόν, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀνταμείψω δι' ὅ,τι τοῦ χρεωστῶ. Εἶνε πολὺ νέος καὶ πιθανὸν νὰ μὴ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τοῦ μικροῦ ποσοῦ, τὸ ὅποτον προώρῃσα δι' αὐτόν. Ἐσκέφθην ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ τὸ δώσω εἰς σὰς, καὶ . . .

Ὁμιλῶν ὁ Μάξιμος ἠρεύνα διὰ τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ὅτε ἡ χήρα τὸν ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ δεχθῶ τίποτε. Ὁ ἔκγονός μου κερδίζει κατὰ τι ἐντίμως. Ἐγὼ εἰμαι ἀκόμη εἰς κατὰστασιν νὰ ἐργάζωμαι. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κανενός, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐπιμένετε.

Μετὰ τοιοῦτου τόνου ὁμιλήσεν, ὥστε ὁ Μάξιμος ἠννύησεν ὅτι δὲν ἐφέρθη ἀξιοπρεπῶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐπιθύρῃσεν. Ἐπρεπε νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν ἦσθε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως μεγάλαι δυστυχίαι σὰς ἔρριψαν.

— Ἀπατάσθε, κύριε. Εἰμαι χήρα πτωχοῦ ἐργάτου, καὶ ὁ υἱός μου, τὸν ὁποῖον ἔχασα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτο ὑπάλληλος, ἀφοῦ ὑπηρετήσας πρῶτον ὡς στρατιώτης. Δὲν εἶνε ὁ λόγος ἱκανὸς διὰ νὰ δεχθῶ ἀμοιβήν. Δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ ἔκγονός μου τὴν ἀξίζει, ἀλλὰ βεβαίως ἤθελε τὴν ἀρνηθεῖ.

— Ἐμπορῶ ὅμως νὰ τὸν συστήσω εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅπως ἔπραξα. Τὸν παρεκάλεσα χθὲς νὰ αὐξήσῃ τὸν μισθὸν τοῦ Γῶγον καὶ νὰ τὸν προαγάγῃ εἰς ἄλλην θέσιν. Ὁ Γῶγος ἔχει ὅλα τὰ πακιδώμενα διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ὑπάλληλος, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ νὰ τὸν προσλάβῃ ὁ κύριος Δορζέρ εἰς τὰ γραφεῖα.

— Σὰς εἰμαι καθυποχρεωμένη, κύριε, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ὁ ἔκγονός μου νὰ γίνῃ στρατιώτης, καθὼς ὁ πατήρ του, ἡ ναυτικός. Εἶνε ἀκόμη πολὺ νέος διὰ νὰ πάγῃ ἐθελοντής, ἀλλὰ ὡς ναυτόπαις γίνεται δεκτός, καὶ τοῦτο ἀπεφασίσθη πλέον.

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἄλλως τε εἰσῆλθε παρὰ τὴν θέλησίν μου καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἐκεῖ.

— Τὸν ἐσύστησεν ἡ κόμησσα Γιάλτα.

— Τὸ ἔξευρετε! ἀνέκραξεν ἡ χήρα.

— Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ θεῖός μου. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς ἡ κυρία αὐτὴ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς εἰς ἀνάμνησιν μεγάλης εὐεργεσίας, τὴν ὁποίαν ὁ υἱός σας ἐπροξένησεν εἰς τὸν πατέρα της.

— Ἀφοῦ ὁ κύριος Δορζέρ σὰς διηγῆθη ὅλ' αὐτά, θὰ σὰς εἶπε βέβαια ὅτι δὲν με γνωρίζει.

— Ἐνῶνται ὅμως πῶς κατοικεῖτε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Βέβαια, ἡ κυρία κόμησσα θὰ τοῦ εἶπε. Αὐτῆς ἦτο ἡ ιδέα νὰ βάλῃ τὸν Γῶγον εἰς Τραπεζιτικὸν κατὰστημα. Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀντιτείνω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸ παιδί αὐτὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσιν του.

— Καὶ βλέπετε συχνὰ τὴν κόμησσαν Γιάλτα;

— Ποτέ, κύριε, εἶπε ζωηρῶς ἡ κυρία Πιριάκ. Ὁ υἱός μου τὴν ἐγνωρίζεν ἀφ' ὅτου ἦτο εἰς τὴν Ρωσσίαν αἰχμαλώτος. Τότε ἦτο παιδί μόνον καὶ ὅμως δὲν τὸν ἐλησμόνησε.

Ἐσχατῶς δέ, ὅτε ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἐκάλεσε τὸν Γῶγον, τοῦ εἶπεν ὅτι τὸν ἐλάβανεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τοῦ εὔρε θέσιν εἰς Τραπεζιτικὸν κατὰστημα. Ὁ Γῶγος δὲν ἐτόλμησε νὰ πῇ ὅχι, καὶ οὐδ' ἐγὼ ἠθέλησα ν' ἀρνηθῶ εὐεργεσίαν τιμῶσαν τὴν μνήμην τοῦ υἱοῦ μου, ἂν καὶ δὲν μ' ἐσυμβουλεύθησαν. Σκοπεύω λοιπὸν νὰ γράψω εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Γῶγον ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλο στάδιον.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινεν ἐκπληκτος ἐκ τῶν τρόπων τῆς κυρίας Πιριάκ καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἦν εὐκολώτερον νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν Γῶγον. Ἰνα δὲ μὴ χάσῃ ἀδίκως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀπεφασίσε ν' ἀλλάξῃ ἀντικείμενον ὁμιλίας.

— Ἐλπίζω, τοῦλάχιστον, εἶπεν εὐγενῶς, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀπαγορεύσετε ν' ἀγαπῶ τὸν Γῶγον, καὶ νὰ τὸν προστατεύω ἂν ποτὲ τύχῃ ἀνάγκη. Μοῦ ἔσωσε σχεδὸν τὴν ζωὴν ἐμπρὸς εἰς ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζουφροά, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ γνωρίζετε, διότι ὅλη ἡ γειτονία σας περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπορος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦδη ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου εἶχεν ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτητῆς τῆς Νομικῆς. Δὲν ἐξέλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, οὐδ' ἐθεώρησεν ἐαυτὸν εὐτυχῇ—ὡς ἄλλοι ἀπλοϊκώτεροι ἐλληνόπαιδες—κραδαίνων τὴν ράβδον τοῦ φοιτητοῦ καὶ διατρέχων ὑπερηφάνως πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἀνδριάντων διάστημα. Ὁ νέος Ρόδιος, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πλέον, ἦτο πολὺ ἀνώτερος τῶν ἀγνῶν τούτων χαρῶν καὶ συγκινήσεων· ἄλλως τε, ἐξετάζων ἐαυτὸν κατὰ βᾶθος, δὲν ἀνθίστατο εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ πολλοὺς τῶν νέων τοῦ καθηγητῶν αὐτὸς ἦτο καλλίτερος—ὑπὸ τινος ἐπόψεως μάλιστα, πολὺ καλλίτερος. . . Ὅπως καὶ ἂν ἦ, τὸ Πανεπιστήμιον ὑπῆρξε διὰ τὸν Λέοντα θεάτρον δράσεως ζωηρᾶς καὶ ποικίλης. Ἐχῶν ἤδη τὴν δύναμιν νὰ πρωτεύῃ μεταξὺ τῶν πολλῶν, καθὼς καὶ τῶν ὀλίγων, διὰ τοῦ πλούτου καὶ τοῦ θάρρους,—προτερημάτων οὐχὶ εὐκαταφρονήτων—ἦτο πάντοτε πρῶτος καὶ μονοῦ ἀπαρκίτητος

εἰς τὰς τρικυμιώδεις παραδόσεις, εἰς τὰς ταραχώδεις συλλαλητήρια, εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς, εἰς τοὺς Συλλόγους, καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἀνεμιγνύοντο οἱ φοιτηταί. Δὲν ἐδίσταζε νὰ προτείνῃ τὰ τολμηρότερα πάντοτε σχέδια, οὐδὲ συγκατετίθετο νὰ ὑποχωρήσῃ κατόπιν ἐρωωμένης διὰ λόγου ἀντιστάσεως, ἐὰν δὲν ἤθελεν ὁμιλήσῃ ἢ τοῦλάχιστον ἀπειλήσῃ πρότερον καὶ διὰ τοῦ μικροῦ ἀγγλικοῦ περιστρόφου του. Πολλάκις εἰς δεινὰς περιστάσεις, ἀφορώσας εἰς τοὺς φοιτητάς, ἢ πλατεῖα τῶν Προπυλαίων ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ πομπώδη φωνὴν τοῦ Λέοντος, καὶ οὐχὶ σπανίως τοὺς τελευταίους μύθρους τῆς ρητορείας τοῦ διεδέχθησαν πυροβολισμοί, ἀφυπνίσαντες ἀποτόμως τὰς ἡχοὺς τῶν πέριξ κήπων καὶ κτιρίων. Πάντες ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ἔμενε δὲ κύριος τοῦ ἀδόξου πεδίου μόνος αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν συνῴδουν ἐν θριάμβῳ μέχρι τοῦ μεγάρου του. Οὕτω Ρόδιος ὁ πατήρ δὲν θὰ εἶχεν ἀδίκον νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ περὶ τοῦ πολιτικοῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ του, περὶ οὗ γνωρίζομεν πόσον ἐνθουσιωδῶς ἐξεφράζετο.

Δὲν εἶνε δύσκολον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις διαμένοντα νὰριθμῆσῃ πολλοὺς νέους ἀσώτους καὶ ἐκδεδιητημένους, οἵτινες πλούσιοι, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τρυφήσωσι καὶ νὰ ἐπιδειχθῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἔρχονται εἰς τὴν πρωτεύουσάν ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ διάγουσι πράγματι τὸν μᾶλλον ἀχαλίνωτον καὶ σκανδαλώδη βίον. Ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ζωὴ ἠνάγκασεν, ἡ πιστότερον διηυκόλυνε τὸν Λέοντα νὰ συγχρωτισθῇ μετ' ὅλων τούτων τῶν φαυλοβίων, τοὺς ὁποίους ταχέως,—διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τοῦ πρωτεύειν, περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω,—συνεκέντρωσε περὶ ἑαυτὸν καὶ ἀπετέλεσε συμμορίαν κατὰπτυστον, κυλίσσαν ἐπὶ μακρὸν σώματα καὶ χρήματα, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ ψυχὰς, εἰς τὸν βόρβορον, καὶ λυμνησμένην, ὡς νόσος ἐνδημική, τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποῖου ἔζων ἐν Ἀθήναις τὰ αἰσχρὰ ταῦτα ἀγγεῖα.

Πέντε ἢ ἑξ ἦσαν οἱ στενότερον συνδεδεμένοι μετὰξὺ των : Ὁ Γεώργιος Χορτίδης, υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ, εἰκοσιοκταετής, ὁ πρακτικώτερος καὶ συνετώτερος ὅλων, ὠραῖος ἀκόμη κατόπιν ἐκλύτου ζωῆς, ἐξ ἧς ἀπέφερε πολλὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἔλκη, καὶ ἀπομεινάρια κολοσσιαίας περιουσίας—ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης, γνωστός μας ὀλίγον, υἱὸς πλουσίου ὁμογενοῦς ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, μετ' εὐγενείας καὶ τίτλων ἀξιώσεως αὐθαδεστέρως τῶν τοῦ Λέοντος καὶ ἀπεριόριστον πίστωσιν ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν· ἄνευ χαρακτῆρος, ἄνευ αἰσθήματος ἄνευ ἀξιοπρεπείας. Ἦτο μόνις εἰκοσκαετής καὶ ὠραῖος, πλὴν ἡ φήμη του δὲν ἦτο τόσῳ ἀγαθῇ παρὰ τοῖς πολλοῖς.—Ὁ Φίλιππος Καλάτος, Κεφαλληνός, τίς οἶδε πῶς διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς, καὶ διὰ πρακτικὰς ἐξετάσεις, μελετῶν ἰδιαιτέρως τὰ ἦθη τῶν ἐταίρων καὶ τῶν προ-